

יעקוב חזן, עוול ובושה לנוו

ביים שהשתתפו במלחמה, ושימישו כבסיסים לזוהר הפלסטיניים. כאשר דיבר על "כניסיות האויב" (הכוחות הפלסטיניים הסדירים למחצה) ועל מתן "מחסה" הוא הצטרף למינוח ששימש כסיס לגירוי שם של מאית אלפים.

באותה רוח דיבר יעקוב חזן. ביוני 1948, שעה קלה אחרי כיבוש לוד ורמלה וגירוש כל אוכלוסייתן, אמר: "ראיתי זאת כמו עיני. ראיתי כפרים שהגיע להם מה שנעשה להם, וראיתי כפרים שאני חושב שזה עוול ובושה לנו ששעשנו להם מה שעשינו... עובדת לוד ורמלה — זאת אולי אחת העובדות הקלאסיות ביותר שהיינו חייבים להבחין בין שתי הערים הללו, ושירדעו, רשע ורע לו, צדיק וטוב לו, שיכול להיות צדיק ערבי טוב בתוכנו."

משמע: צדיק, הוא ערבי שקיבל את השילטון הישראלי

אבל אני יודע... ששם הולכת וחוזרת פרשת יפו, חיפה, וכו'. כלומר: גירוש כללי ואחר כך עוד הרכוש בידי יחידים.

יוסף שפרינצק, גם הוא לימים יו"ר הכנסת: "אני שומע שעוד לא הסתיים הפרוצס של הכניעה (כיפן, כלוד וכו' רמלה), וישנה כבר אבאקואציה אורחית" (קרי: גירוש האוכלוסייה). נציג מס"ם, אליעזר בארי, אמר באותו דיון: "ביסוד השורש והגירוש מונחת בוונה בלתי מוצהרת אבל מאוד אפקטיבית שבמדינת ישראל לא יישארו ערבים."

ולמזל ארון, איש מפא"י, התלונן כי "השורש הניצח נהפך לשורש... (בעת כיבוש לוד ורמלה) היתה פקודה לגרש את כולם: את הגברים בגיל הגיוס יש להעביר למחנה שבויים, אבל כל האחריים, לרבות הנכבדים, צריכים לצאת". איש מפא"י גילה שראה את חברי הקיבוצים של מפ"ם עוסקים בכיזה יחד עם כולם. חזן: "בשור ובכיזה עוסק העם היהודי בארץ ישראל... זוהי תוצאה של קו פוליטי... אחרת אין להבין מה שקרה בלוד ורמלה. אין שם אף ערבי!"

● "לא ישנתי"

בלילה

מה עשתה מפ"ם כדי להתריע, למחות, למנוע? לא כלום.

ועדה מטעם מפ"ם יצאה למקום כדי לברוק מה קרה. הזמין אותה מפקד המיבצע, יגאל אלון, אז איש מפ"ם. יצחק באהרון, שהיה גם הוא איש מפ"ם, שיכנע את הוועדה שלא היה מנוס מה צעדים שנגקטו (רמות של בן-אהרון אינה מתקבלת בספר יפה. הוא היה הפכפך, דגל פעם בקיצוניות אחת ופ"ם עם בקיצוניות הפוכה, והיה לסירוגין נץ קיצוני ויונה קיצונית).

● אהרון כהן שיגר באוקטובר 1948

יעקוב ריפתין (משמאל) עם משה שרת (מאחורי החייל) השודד הניצח הפך לשודד...

בלי מאבק, גם בשטח שהוקצה בתוכנית-החלוקה של האו"ם למדינה הערבית. מי שהשתתף במלחמה בישראל — "מגויע לוי" שיגרשו אותו ושימחקו את כפרו מעל פני האדמה.

● גירוש הערבים היה מלווה בשודד רכושם על-ידי יהודים — שודד שהקיף רכוש של מיליארדים. ערים שלמות רוקנו, ורכושם של אלפי בתים נעלם כלא-היה. בן-גוריון עצמו דיבר ביוני 1948 על "ליקויים שלא חשתי בקיור מס... השודד הממוני שהשתתפו בו כל חוגי היישוב."

ראובן ברקת, איש מפא"י, לימים יו"ר הכנסת, הביע מייד אחרי כיבוש לוד ורמלה את המיסאלה ש...לוד ורמי לה לא תהיינה ככל הערים האחרות שנכבשו על-ידינו. יעקוב חזן קרא לו בקריאות-ביניים כי "מפי איש מוסמך" ירדע לו כי האוכלוסייה הערבית כבר גורשה מלוד ורמלה. "פרשת השודד בלוד ורמלה כבר התחילה. אינני יודע מה היקפה, ואינני יודע מי אחראי לה,

דתו, ולא משלל". "שלא נהגנו בעדינות" פירוש — הרג או גירוש. מבני קיץ הזקן אמר למעשה כי הביזה גרועה מאלה, מפני שהיא פוגעת בעקרונות החינוך לעבר-דה.

● אהרון ציזלינג, מראשי מפ"ם דאז, אמר שאחרי שנרדע לו מה התרחש, "לא יכולתי לירשן בלילה. הרגשתי שניעשה דבר הפוגע בנישמת... נעשו גם על-ידי יהודים מעשים נאציים."

● תוך כדי מהלך המלחמה, החל שינוי הדרגתי במפ"ם. יעקוב ריפתין, איש השמאל במפלגה, קבע בינואר 1949 כי המפלגה אינה שוללת באופן עקרוני וכללי אפשרות של הוצאת אוכלוסייה ערבית ממקום מגוריה "מטעמים אסטרטגיים מבוססים".

● הסופר אבא קובנר, איש השומר הצעיר, התלונן כי במרכז המפלגה כינו אותו חברי-המפלגה בשם "תועמ"לן פאשיסטי", בגלל נוסח הדברים שכתב בדף הקרב של חטיבת-גיבעתי.

● אהרון כהן התלונן עוד במאי 1948, בטרם קום המדינה, על "פינוי האוכלוסין הערבים מאזור-השילטון היהודי... למעשה הולך ומבוצע מה שקוראים טראנספר של הערבים מתחומי המדינה היהודית... הוא העריך כי מנובמבר 1947 עד מאי 1948 כבר הקיפה התופעה 400 אלף ערבים."

נגד החודת פליטים

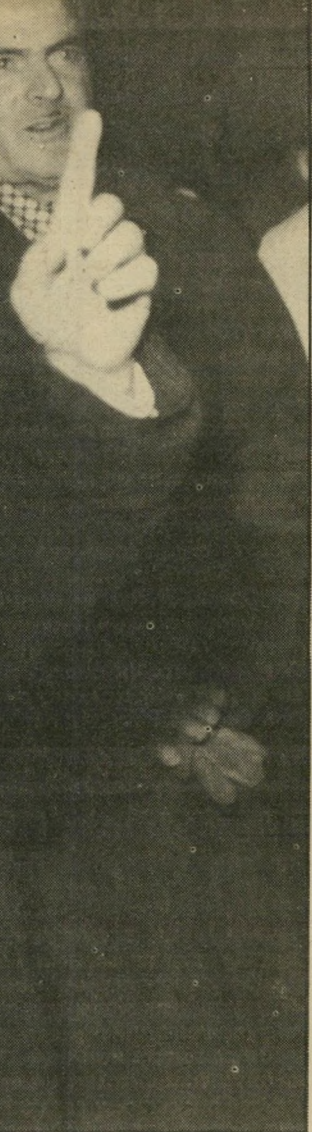
באוגוסט 1948 עוד השמע יע"קוב חזן דברי נבואה: "הערבים יצאו, ברחו, ואנו גם הברחנו אותם... (אם לא יתנו להם לחזור) הרי תקום שינאה לרוד או לשני דורות, והרי שני הדורות האלה יכריעו בהגשמת הציונות."

נבואה זו התגשמה כמלואה. אולם כבר באותה העת החל השינוי הגדול בעמדת מפ"ם. באוגוסט 1948 כתב "על ה"מישמר" במאמר ראשי כי "להחזיר את הפליטים הערביים למקומותיהם? הרי רובם עזבו אותנו משום שקיבלו הוראות מתאימות מאת המופתי ואנשי שיוז"

זהו הטיעון הרישמי מאז, והוא סותר את דבריהם של אנשי-מפ"ם עצמם, שהתלוננו עד אז על הגירוש ההמוני. מאז והלאה תיארה מפ"ם את הדרישה להחזרת הערבים המגורשים כמזימה אימפריאליסטית, שיש להילחם בה בכל תוקף.

הצייר שמואל כץ, איש קיבוץ גע"ת, תיאר את הצעת הרון פולקה ברנדארט להחזרת הפליטים כ"סוס טרויאני". וכאשר התחילו אנשי מפא"י בתעמולת-לחישות נגד מפ"ם, כאילו מסכימה מפ"ם להחזרת הפליטים, קבע אהרון ציזלינג המפ"מי: "עד כשינו ירדעתי שעל בעיית סובם (קרי: אישור כס) של הערבים הוחלט בממשלה פה אחר"

בן-אהרון: "אם החזרת הפליטים דבר פסול הוא, מבחינת הישר ומבחינת ביטחון המדינה"

איכיון העולם הזה

יצחק בן-אהרון (עם דוד בן-גוריון) "יהודים עושים מעשים ואצילים"

לה גייסונם של ערבים מעבר לחוות לחזור לבתיהם. הערבים גם גורשו ממ"קומות מסוימים בארץ.

באוגוסט 1948 הודיע אהרון כהן במכתב סודי לראשי-מפלגתו כי איש-מודיעין גילה לו כי "מאות ערבים נתפסים יסורים בכפרי הגליל המערבי. הצבא עוצר אותם. הם נכרקים. רבים מהם מחסלים. על פי פקודה צבאית... (קצין-מודיעין) ראה ערבים קשורים לעצים וכדורים בראשיהם". נראה כי המפלגה לא הגיכה.

למעשה צידדה מפ"ם כ"תוכנית-התיישבות השוללת קיום כפרים ערביים כגבול לבנון."

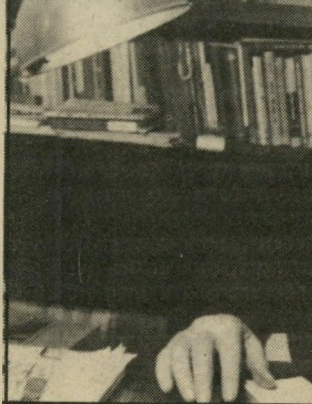
על סמך גישה זו הוקם קיבוץ מס"ם ברעם על אדמות הכפר הערבי בירעם, שתושביו גורשו. המעשה משמש עד היום נשק בידי שונאי-מפ"ם.

בן-אהרון קרא ל"מלחמה בלתי-נר"תעת בהסתננות ובכנופיות-מרצחים, תוך שמירה מעולה על שיוויון אזרחי מלא ויחס צודק למיעוט הערבי". "מיש"פט מפ"מי קלאסי.

אמיתי קובע כי מפ"ם, על כל מר"כיביה דאז, תמכה באסטרטגיה של פעולות-התגמול (פעולות היחידה 101 של אריאל שרון ומשה דיין) ולמעשה היתה ממעודדיה הנמרצים ביותר.

● נדורים בדאש

אחרי מלחמת-העצמאות באה תופעת ה"הסתננות" (ובכ"א

איכיון העולם הזה

● אין צדיקים ורשעים

אחד הגילויים המדהימים ביותר של אמיתי הוא שרבים בצמרת המדינה, וגם במפ"ם, התנגדו למתן זכות-הבחירה לערבים בישראל.

בדצמבר 1948, ערב הבחירות לכנסת הראשונה, שיגר אהרון כהן מכתב לראשי-מפ"ם לגתו, ובו גילה כי מחלקת המידע (המשך בעמוד 16)